

SANCTUS

Święci i błogosławieni
Czerwiec
Nr VI

Bł. o. Franciszek Drzewiecki (12 czerwca)

Urodził się 26 lutego 1908 w Zdunach k. Łowicza. Miał czterech braci i sześć siostr. Jego rodzina była głęboko religijna. Po szkole podstawowej podjął naukę w seminarium nauczycielskim w Łowiczu. Ten typ szkoły jednak mu nie odpowiadał. Jesienią 1942 r. rozpoczął naukę w kolegium księży orionistów w Zduńskiej Woli. Świecenia kapłańskie przyjął 6 czerwca 1936 r. Po święceniach kapłańskich pozostał we Włoszech. Pracował w Genui. W grudniu 1937 r. wrócił do Polski. Został prefektem Krucjaty Eucharystycznej oraz uczył religii w kolegium. Organizował adoracje, uczył katechizmu, organizował przedstawienia religijne. W tej pracy wykazywał dużo gorliwości i poświęcenia. Po wybuchu II wojna światowa był wszędzie, gdzie kapłan być powinien. 7 listopada 1939 r. w mieście Niemcy przeprowadzili masowe aresztowania księży. Ojciec Franciszek został aresztowany. W więzieniu znajdowało się już 43 innych księży i kleryków. 15 grudnia 1940 r. trafił do obozu Dachau jako numer 22666. Dostał się do pracy na plantacji ziół. Z powodu silnych odmrożeń kończyn, z niedożywienia i ciężkiej pracy fizycznej jego organizm doprowadzony został do stanu głębokiego wycieńczenia. Ten zły stan zdrowia był przyczyną wywiezienia go 10 sierpnia 1942 do zamku Hartheim, gdzie został zagazowany. **Modlitwa.** Jezu, Twój krzyż jest znakiem zbawienia. Niech przykład bł. Franciszka nauczy nas tak przyjmować cierpienie, byśmy, znosząc je, nie stawali się samolubni, lecz dawali cierpliwości. Amen.

Bł. Zygmunt Gorazdowski 26 czerwca

Błogosławiony Ks. Zygmunt Gorazdowski urodził się w Sanoku 1 listopada 1845 roku. Po ukończeniu gimnazjum w Przemyślu podjął studia prawnicze na Uniwersytecie we Lwowie, które przerwał na drugim roku, wstępując do tamtejszego Seminarium Duchownego. Świecenia kapłańskie przyjął 25 lipca 1871 roku w Katedrze Lwowskiej. Szybko dał się poznać jako człowiek niezwykle oddany posłudze kapłańskiej i charytatywnej. Od 1877 roku pracował we Lwowie. Był wikarym, proboszczem, katechetą, redaktorem i wydawcą, i organizatorem dzieł miłosierdzia. 17 lutego 1884 roku założył Zgromadzenie Sióstr Świętego Józefa prowadzące zainicjowane przez Założyciela dzieła dobroczynności. Zmarł we Lwowie 1 stycznia 1920 roku. Jego proces beatyfikacyjny rozpoczął się w archidiecezji lwowskiej 29 czerwca 1989 roku. 26 czerwca 2001 roku Jan Paweł II dokonał we Lwowie jego beatyfikacji. **Modlitwa.** Boże, dziękuję Ci za wszystko, czym mnie obdarzyłeś. Dzięki Twej łasce żyję, pracuję i cieszę się miłością moich bliskich. Proszę Cię gorąco o pamięć i pomoc dla tych, którym nie dane jest cieszyć się podobnym szczęściem. Spraw, by uśmiech i spokój zagościły w ich sercach. Amen.

Bł. Mikołaj Czarnecki (27 czerwca)

Urodził się we wsi Semakiwici (Zachodnia Ukraina) 14 grudnia 1884. Po ukończeniu gimnazjum wstąpił do seminarium duchownego w Stanisławowie. Kapłanem został w 1909 roku. W roku 1919 wstąpił do Zgromadzenia Najświętszego Odkupiciela. Pracował jako misjonarz wśród greko-katolików na Wołyniu. W 1931 papież Pius XI mianował go biskupem tytularnym Lebedo i wizytatorem apostolskim katolików ukraińskich Wołynia i Podlasia. Podczas okupacji sowieckiej w roku 1939 zostaje wygnany z Wołynia, a w 1945 roku aresztowany i umieszczony w więzieniu NKWD we Lwowie. Skazany na 10 lat ciężkich robót na Syberii, ponieważ został uznany za „agenta watykańskiego”. W latach 1945-1956, bł. Mikołaj przebywał w 30 obozach pracy i więzieniach sowieckich, w sumie 600 godzin był torturowany i przesłuchiwany. Wszystko to znosił z heroiczną cierpliwością i spokojem, modląc się za prześladowców i podnosząc na duchu współwięźniów. W czasie pobytu w obozach pracy i więzieniach, w ukryciu prowadził działalność duszpasterską. Zwolniony z obozu w 1956 roku i umierający odesłany do Lwowa. Zmarł w opinii świętości 2 kwietnia 1959. **Modlitwa.** Chryste, który cierpiełeś na krzyżu, by zmasać grzechy ludzkości, wejrzyj na nas, byśmy wypełniali Twoje przykazania miłości bliźniego i niesienia Dobrej Nowiny. Amen.

Św. Romuald (19 czerwca)

Przyszedł na świat ok. 951r. Prowadził w młodości zwyczajne dla jego stanu życie hulaszce i pełne uciech. Zmuszony przez swojego ojca Sergiusza do sekundowania w pojedynku był świadkiem, gdy ojciec zabił przeciwnika. To wstrząsnęło Romualdem i postanowił odpokutować czyn ojca. Uciekł do klasztoru benedyktynów św. Apolinarego w pobliżu Raveny. Po trzech latach porzucił jednak ten zakon. Przyłączył się do mnicha Maryna. Później obaj udali się wraz z dożą weneckim Piotrem Orseolo na pogranicze Francji i Hiszpanii do opactwa benedyktynów, gdzie doża założył erem. Cesarz Otton III mianował go opatem. Jednak Romuald porzucił ten urząd i wrócił do Włoch, gdzie założył nowy zakon pustelniczy kamedułów, odznaczający się wyjątkowo surową regułą. Romuald zapoznał się wówczas z pismami i żywotami egipskich ojców pustyni i na tej podstawie stworzył własną wizję życia pustelniczego. Zamieszkał w małej drewnianej celi. Mnisi mieszkali w odosobnionych celach,

praktykowali bezwzględne milczenie i ustawiczne posty. Kilkakrotnie jego pustelnia padała ofiarami ataków, a on sam nieudanych zamachów na swoje życie. **Modlitwa.** Święty Romualdzie, w swej małej celi byłeś bliższy prawdziwego życia niż ci, którzy starali się zaznać wszystkich radości tego świata. Módl się za mnie, abym znalazł tę drogę wąską i niewygodną, ale dającą szczęście i wiodącą do celu. Amen.

Św. Wit (15 czerwca)

Urodził się około 297 r. w mieście Mazzara na Sycylii, a zmarł około 304 r. Jest świętym kościoła katolickiego i prawosławnego, męczennikiem, zaliczanym do Czternastu Świętych Wspomożycieli. Był synem pogańskiego Sycylijczyka Gelasa, który piastował godność senatora miasta Mazzara, ale Wit wychowany został w duchu chrześcijańskim przez jego piastunkę Krescencję i jej męża Modesta. Gdy Wit miał siedem lat jego ojciec dowiedział się o wierze syna i usiłował go od niej odwieść schlebianiem i pogroźkami, a gdy to nie odniosło skutku postawił go przed namiestnikiem. Chłopiec, mimo użycia tortur, nie porzucił Chrystusa i ostatecznie został przekazany cesarzowi Dioklecjanowi. Ten według podań rzucił go na pożarcie lwom, ale Wit uczynił przed zwierzętami znak krzyża, a te położyły się uległe przed nim. Święty Wit został ugotowany w kotle z wrzącym oliwem, a następnie rzucony dzikim zwierzętom. Jest patronem aktorów, aptekarzy, górników, taksówkarzy, karczmarzy. **Modlitwa.** Boże, to dzięki Tobie święty Wit nie ułakł się gróźb prześladowców i wkroczył do Królestwa niebieskiego. Niech za jego wstawiennictwem i nam nigdy nie zabraknie odwagi w godzinie próby. Amen.